

**A test,  
amiben  
lakik  
valaki**

**Farkas Flóra**

„A Nő érzékelése korlátlan és határtalan. Kívül esik mindazon, amit egy Férfi megérteni képes. A Nőnek méhe van, ami azt jelenti, hogy szó szerint kapcsolódik az univerzumhoz. Van egy kapuja a végtelenbe, ahonnan a lelkek érkeznek.”

- Adam Roa -

## Premier Party

*Premier Party.* Ez áll az e-mail tárgyában, amit megnyitok az olvasatlanok közül. *Helyszín: Párisi Udvar Hotel Budapest – part of the Unbound Collection of Hyatt. Dresscode: Cocktail Attire.* A részvétel regisztrációhoz kötött, a meghívás egy fő részére szól. Egy dátum és egy nagy regisztrációs gomb, mindössze ennyit tartalmaz a levél, de ez is elég ahhoz, hogy tudjam: puccparádé lesz.

Neves médiacég indítja útjára újdonsült női lapját egy előkelő est keretein belül. „Nagyon magas minőségű és izgalmas koncepciójú női magazin, ami eltér a magyar piacon megtalálható többi kiadványtól” – jellemezte a lapot a főszerkesztő hölgy előző levelében, amelyben felkért, hogy írjak nekik cikket arról, hogyan kell önmagunknak lenni önmagunk előtt, vagyis a bennünk rejlő öncenzúráról. Háromezer karaktert kértek, ötezer lett. Maradhat? És maradt. (Akkor hát ennyit az öncenzúráról.) Küldjek kétmondatos bemutatkozást is, mert kiemelnek

a közreműködők oldalán, és fejezzem be a gondolatot: *Megváltozott az életem, amikor...*

Most is éppen változik, túl sok minden egyszerre, nem elég rá két mondat. Ilyenkor kellene címkézni, de a címkéket meg nem bírom.

Helyette elmondhatnám, hogyan érzem magam perpillanat. Azt legalább tudom.

A műtét óta nem menstruálok a hormonkezelés miatt, és én nem az a nő vagyok, aki ennek örül. „Szard le, legalább nem szenvedsz vele!” – mondta valaki bölcsen, de szarni a természet rendjére, az olyan, mintha botot dugnál a saját küllőid közé. A hangulatingadozásaim hol vannak, hol nincsenek, még az ingadozás is ingadozik, néha elhiszem, hogy nincsenek, aztán indokolatlanul elbögöm magam, mint anno nagyanyám tévészés közben. A testem biológiája lassanként rímelni kezd az övére, ahogy belülről éppen megöregszik. Az endometriózisra kapott gyógyszerek előrehozott menopauzát idéznek elő, „de ne aggódjon, ez csak átmeneti”, biztatnak az orvosok. Korábban gondolkodás nélkül elutasítottam volna a kezelést, most viszont efféle luxust nem engedhetek meg magamnak. Néhányan körülöttem nem is értik, miért adtam fel az úgynevezett elveimet egyik napról a másikra, de nem várok megértést olyantól, akit még nem vitt el a mentő szirénázva. A kontrollt, amit hét-évesen a kezembe vettem, a kórházban hagytam

hat héttel ezelőtt. Próbálok úszni az árral, nem tudva, hogy merre tartunk, de bízva abban, hogy jó az irány. Látod, nem bánom én az áramlást, csak néha érhetne már földet is a lábam, tudod, csak úgy az érzés végett, emlékeztetőül, hogy egyáltalán létezik még talaj.

De ezt meg nem írhatom le őszintén, mert egy önmagára valamit adó ember, kérem, ne panaszkodjék, és ne kellemetlenkedjék itt ön-nön nyomorával. Egy segítő meg pláne ne (de hát ezt, ugye, mondanom sem kell), mert milyen szakember már az olyan, aki szanaszét van? A segítő viselje csak emelt fővel a szart (és ne mondja, hogy szar, de főleg ne írja le egy könyvben), nyújtsa koherens kép látszatát, ne lássák rajta, hogy minden széthullott. És ha megkérdezik, hogy hogy van, mondja csak azt, hogy *köszönöm, jól*. Ezt akarják hallani tőle, nem mást, mert minden más pánikot keltene, mint gyerekekben az anyja bizonytalansága. Az ügyfél élete nem lehet jobb, mint a segítőé, tehát hitelességét megőrzendő jobban teszi, ha jól van, vagy ha mégsem, akkor legalább úgy tesz. Ebből a szempontból ez a könyv talán egy marha nagy öngól, én mégis azzal a reménnyel írom ezeket a sorokat, hogy gyarapodik tőle, aki majd olvassa.

Persze szokás szerint túlmisztifikálom ezt is, hiszen csak két sort kértek, hát mennyivel egyszerűbb lenne a szokásos semmitmondó bemutatkozás. A „Farkas Flóra vagyok, transzformatív

coach” blabla. Végül is úgysem érdekel senkit. Csak két sor leszek ott, abban az új lapban, a közreműködők oldalán. Aztán valaki megveszi majd a magazint, az érdekes részeket elolvassa, az érdekteleneket átlapozza. A közreműködőket bizonyára tízből kilencen átlapozzák majd, és az az egy kivétel az anyám lesz. Ő, tudom, hogy elteszi majd az újságot, mint azt a másikat is, amiben tizenhat évesen szerepeltem valami béna fotón, mikor azt hittem, modell leszek. Hát nem lettem.

Egyik semmitmondó mondatot bővölöm a másik után, hogy mondjanak már végre mégis valamit. Még ha csak két mondat leszek is egy érdektelen oldalon, legyek emlékezetes annak, aki rám talál. Végül ennyit írok:

*Mélyen hiszem, hogy problémáink gyökere abban rejlik, hogy elvesztettük a kapcsolódást valódi önmagunkkal. Az én elakadásaim legalábbis bizonyosan innen eredtek. Transzformatív coachként négy éve kísérem ügyfeleimet és követőimet „a hazafelé vezető úton”, vissza önmagukhoz. Missziómnak tekintem, hogy ily módon gyógyítsam a világban elburjánzott elidegenedést.*

*Az életem gyökeresen megváltozott a méhnyakrákom óta, ekkor kezdtem el járni saját önismereti utamat. Az önfejlesztés világával egy új dimenzió tárult fel előttem, amelyet úgy hívnak: tudatosság.*